

ELIZABETH CAMDEN

ÎMPOTRIVA SORTII

Traducere de Cristina Dumitru

PROLOG

BOSTON, 1876

Lydiei îi era rușine că trebuia să poarte rochia jilavă în prima zi de școală, dar plouase cu o seară înainte, tocmai când hainele ei erau atârinate pe tachelajul* bărcii, la uscat. Era norocoasă că mergea la școală, așa că încerca să nu se gândească la rochia mototolită în timp ce trecea pragul școlii, strângând palma asprită de muncă a tatălui său. Intrând în școala aflată la un kilometru și jumătate de portul în care era andocată barca, el părea mai emoționat decât se simțea ea. Școala era o clădire elegantă din cărămidă, cu sticlă adevărată la ferestre. Pe barca pe care trăia Lydia nu existau ferestre, doar o bucată de pergament unsă cu ulei lăsa câteva raze de lumină să pătrundă în cabina în care dormea toată familia.

Tatăl ei nu voia ca ea să meargă la școală. Cu o seară în urmă, părinții ei se certaseră foarte rău în legătură cu această problemă și Lydia auzise fiecare cuvânt care fusese rostit. O trimiseseră pe ea și pe bebe Michael să stea sub trapă, dar traiul pe o barcă atât de mică precum *Ugly Kate*** însemna că a putut auzi totul.

* Ansamblul parâmelor folosite la fixarea arborilor sau la manevrarea pânzelor și a vergilor pe o navă (n.tr.).

** „Kate cea Urâtă”, numele bărcii în lb. engl. (n.tr.).

— Fata aia nu știe nici măcar un cuvânt în limba engleză! a răcnit tatăl ei. Ce rost are să o trimitem la școală dacă nici nu poate înțelege ceea ce îi vor spune?

— Va învăța, i-a răspuns mama. Ai văzut cât de repede a învățat limba italiană când era copil mic. Deja știe greacă și turcă, ba a învățat și croată în anul în care am stat acolo. Se pricepe la limbi străine și va învăța și engleza. Lydia are nouă ani, este vremea să meargă la școală.

Niciodată nu stătuseră într-un singur loc destul de mult timp încât ea să meargă la școală, dar asta avea să se schimbe acum, că erau în America.

Lydia era bebeluș atunci când au plecat de pe micuța lor insulă grecească. Tata spunea că au fost nevoiți să plece pentru că oamenilor nu le plăcea că el se căsătorise cu o turcoaică. Au plecat cu barca de pescuit pe care tatăl ei o construise singur, au ocolit țărmurile stâncoase ale Adriaticii și au ajuns la insulele Italiei. Acolo nu au stat foarte mult timp. Au plecat mai departe, locuind un timp pe coastele Albaniei și Croației.

Trăiau pe barca tatălui său, aruncând plasele în marea cristalină și transportând la bordul acesteia creveți, lufari și bibani. Cele mai timpurii amintiri ale Lydiei erau zilele însorite în care sortau peștele pe puntea bărcii lor. Seara împingeau plasele într-o parte, lângă marginea bărcii, și își întindeau așternuturile sub lumina stelelor. Toată viața Lydiei era pe acea barcă: pregătirea meselor pe arzătorul cu gaz, învățarea literelor stând în poala mamei și, de două ori pe săptămână, spălarea părului în apele sărate ale Mediteranei. Mama spunea că sarea și soarele puneau sclipiri aramii în părul Lydiei.

— Arată ca un ban nou-nouț, zicea ea în timp ce pieptăna părul Lydiei, ca să îl usuce soarele.

Fratele ei, Michael, s-a născut în Sicilia. Avea 4 ani acum. Ea ar fi trebuit să înceteze a-i spune „bebe Michael”, însă nu se putea gândi la el altfel.

Lydia nu știa sigur de ce fuseseră nevoiți să plece din Sicilia, dar își amintea că în vară se îmbarcaseră pe un vapor uriaș și navigaseră pe oceanul Atlantic până când ajunseseră în Boston.

Tata spusese că totul urma să fie mult mai bine, însă Lydia nu era atât de sigură. Barca de pescuit pe care o aveau acum nu era la fel de frumoasă ca aceea pe care tatăl ei o construise singur în Grecia. Încercase el să repare *Ugly Kate*, dar apa continua să se infiltreze prin carenă* și era sarcina Lydiei să umple bidoanele și apoi să arunce apa peste bord. Golea santina** de cinci ori pe zi, dar întotdeauna băltea apa de doua degete pe podeaua cabinei în care dormeau. Clipocitul apei, spunea tata, însemna că era mereu curat în cabină, așa că trebuia să fie recunoscători că au o barcă atât de specială încât se curăță singură. Râzând, spunea că asta făcuse parte din planul său.

Lydiei nu îi păsa că trăiau pe barca păraginită. În ultimii trei ani, singurul lucru pe care și l-a dorit de Crăciun a fost să meargă la școală. Zărise alți copii mergând la școală în satul din Sicilia și visase cu ochii deschiși la toate lucrurile minunate pe care aceștia trebuie să le fi învățat în spatele acelor uși închise.

Tata încă nu voia să o lase la școală. A arătat spre haina Lydiei: subțire, din bumbac, prea scurtă pentru ea cu o palmă.

— Vrei să o trimiți la școală pe prințesa noastră arătând așa? urlase el la mama, arătând gleznele Lydiei, care se vedeau de sub marginea rochiei. În urmă cu două săptămâni, tivul rochiei luase foc în timp ce ea mătura prea aproape de arzătorul pentru gătit și mama fusese nevoită să-l taie. Urmele arsurilor nu se mai vedeau pe material, însă tata era încă supărat din cauza singurei ei rochii.

— Nu voi permite una ca asta, a spus el hotărât. Nu voi permite ca prințesa mea să fie luată în râs de huliganii din Boston.

Fața i s-a crispat și Lydia s-a gândit că tatăl ei va izbucni în plâns. A alergat pe punte până la el și i-a înlănțuit mijlocul cu mâinile.

* Partea exterioară a corpului unei nave, sub linia de plutire (n.tr.).

** Spațiu situat la fundul unei nave, în care se colectează apa provenită din infiltrație, prin condensare din atmosferă sau prin scurgere de pe punțile inferioare (n.tr.).

— Nu fi trist, tata. Voi învăța engleză repede și apoi o să vă pot învăța și pe voi, pe tine, pe mama și pe bebe Michael. Și voi veți putea vorbi în engleză.

Tata îi mângâie părul de pe frunte cu degetele aspre, în timp ce o legănă dintr-o parte într-alta.

— Bietul meu spiriduș al apei, nu știi cât de cruzi pot fi copiii.

— Nu îmi pasă dacă își bat joc de mine, a spus Lydia. Mama îmi poate spăla rochița ca să nu miroasă și atunci voi arăta la fel de drăguță ca oricare dintre ceilalți copii.

— Îți vom spăla rochița chiar în seara asta, așa că mâine, la școală, o vei avea curată și frumoasă. Lydia *trebuie* să meargă la școală. Este vremea, a spus mama.

Lydia a zâmbit când a auzit cum suna vocea mamei. De obicei, tata făcea așa cum dorea el, dar atunci când vocea mamei era hotărâtă, se supunea de fiecare dată.

Peste noapte a plouat. Când a auzit picăturile uriașe izbind în partea de sus a cabinei, a alergat deasupra pentru a lua rochia întinsă la uscat pe parâme. S-a prăbușit cu fața în jos după ce s-a împiedicat de capcanele pentru crabi, care alunecaseră la mijlocul punții, așa că atunci când și-a luat rochia, aceasta era deja udă. Încă era jilavă atunci când a pășit în școală, dimineața următoare.

Lydia stătea pe hol în timp ce tatăl ei discuta cu o doamnă, într-un birou de lângă intrarea în școală. Parcă rostea cuvinte în greacă și gesticula, însă femeia nu înțelegea nimic. Când tatăl s-a întors și a arătat spre Lydia stând pe bancă, în hol, fața femeii s-a luminat. Lydia s-a ridicat încet de pe bancă atunci când fragila doamnă a ajuns în fața ei. I-a vorbit foarte repede Lydiei, apoi s-a oprit ca și cum ar fi așteptat răspunsul ei. Privindu-i rochia, fața femeii părea să se înăsprească, mai ales atunci când s-a întins să pipăie materialul încă umed. Mormăia în bărbie, uitându-se la tatăl Lydiei, deși spălarea rochiei nu fusese ideea lui, ci a ei.

Lydia privea gura doamnei în timp ce spunea aceleași cuvinte iar și iar și apoi se oprea, ca și cum ar fi așteptat răspunsul ei. Lydia știa doar un cuvânt în limba engleză și poate că acesta era momentul potrivit să îl rostească.

Privi fix în ochii doamnei, zâmbind, și spuse:

— OK.

Răspunsul Lydiei părea să fi fost mulțumitor pentru doamna care s-a întors și i-a făcut semn să o urmeze. Lydia știa că fusese acceptată la școală și se simțea de parcă soarele îi explodase în suflet. Se răsuca pentru a-i face cu mâna tatălui ei care își răsuca șapca în mâini, cu fața îngrijorată în timp ce își lua la revedere de la ea.

Lydia se repezi după doamnă, pe hol. Ea avea să meargă la școală! Holurile erau largi și drepte, iar podelele străluceau, bine lustruite. Aerul era proaspăt, așa că se simțea minunat respirându-l.

Era clar că întârziase la oră pentru că ceilalți elevi erau deja în băncile lor și în fața clasei era un bărbat care scria ceva pe una dintre cele două table negre, de ardezie. Ușa s-a deschis scârțâind și toți ochii din sală s-au întors către ea. Doamna supărată a stat de vorbă cu profesorul în timp ce Lydia s-a întors și a privit către elevii aliniați în rânduri strânse și ordonate.

Arătau atât de *curați*. Toți elevii aveau părul pieptănat și purtau șosete în pantofi. Oare mereu arătau atât de îngrijit sau doar astăzi, pentru că era prima zi de școală? Profesorul a luat-o de mână pe Lydia și a condus-o în banca din spatele clasei. Propria ei bancă. O măsuță și un scaun pe măsură, pe care nu trebuia să îl împartă cu nimeni! Bărbatul a început să îi vorbească, dar ea nu înțelegea. Chipul lui era blând în timp ce a îngenucheat lângă masa ei și a repetat încă o dată ceea ce îi spusese, mai rar de data aceasta. Însă nu se întâmpla nimic nou. Ea nu avea nicio idee despre ceea ce vorbea el, dar știa că era prietenos și că aștepta orice fel de răspuns din partea ei.

Lydia îi zâmbi larg.

— OK, spuse și păru că, din nou, acesta era răspunsul pe care Profesorul voia să îl audă.

Profesorul a revenit în fața clasei și ora a început.

Lydia alergă cât de repede o țineau picioarele slabe. Simțea aerul despicându-se în jurul ei în timp ce fugea spre dig pentru

a se întâlni cu tatăl ei, după terminarea școlii. Nu a durat mult și l-a zărit plimbându-se de-a lungul zidului, cu fața crispată și îngrijorată. Lydia putea indica precis momentul în care o zărise pentru că l-a văzut scoțându-și șapca de pe cap și străbătând debarcaderul cu pași uriași. Lydia simțea că îi explodează plă-mânii alergând tot mai repede să se arunce în brațele lui.

— Oh, tata, a fost *perfect*!

Cuvintele păreau atât de neputincioase pentru a descrie bucuria care creștea înlăuntrul ei. Ar fi vrut să-i poată spune cât de minunată era școala, cât de bun fusese profesorul cu ea. Erau atât de multe lucruri pe care voia să le spună, dar simțea că se îneacă de cât ori încerca să vorbească. De ce plângea când era fericită? O lacrimă rotundă i s-a rostogolit pe obraz și îi era imposibil să vorbească mai departe, cu acel nod în gât.

— Profesorul era domnul Bennett, le-a spus Lydia părinților, după ce s-au întors pe barcă. Am văzut scrise pe tablă literele numelui său, iar la prânz a stat lângă mine și le-a tot repetat până când am înțeles. A fost foarte drăguț cu mine și chiar mi-a oferit jumătate din sandvișul său, pentru prânz.

Mama nu își dăduse seama că, pentru masa de prânz, copiii trebuiau să își aducă ceva de mâncare. A spus că ziua următoare, Lydia ar trebui să îi ducă domnului Bennett o bucată frumoasă de cod proaspăt, pentru a-i mulțumi că fusese atât de drăguț cu ea.

— Dar ceilalți copii? S-au purtat frumos cu tine? a întrebat tatăl ei, privind-o cu emoție drept în ochi.

Lydia nu era proastă; văzuse unele dintre fete râzând de rochia ei scurtă și șușotind cu mâinile ținute în dreptul gurii. Nu i-a păsat. De ce să o necăjească un lucru atât de mărunț când stătea într-o bancă solidă, singură, și când erau atât de multe lucruri fascinante pe care să le observe în clasă? Hărțile agățate pe pereți arătau granițele țărilor din întreaga lume, și într-un colț al clasei era un vultur împăiat, cu aripile întinse. Însă tatăl ei era îngrijorat și aștepta răspunsul ei.

— Nimeni nu mi-a spus vreun cuvânt urât, a spus ea cu sinceritate.

De fapt, chiar nu prea a contat că nu vorbea în limba engleză, pentru că a doua zi Lydia a aflat că doi copii din clasă vorbeau în limba italiană, și mai era o fetiță care vorbea doar în limba rusă.

S-a împrietenit cu ei și au stat împreună la masa de prânz, în fiecare zi, așa că a învățat și câteva cuvinte în limba rusă, cuvinte pe care le-a adăugat în vocabularul ei cu limbi străine.

Săptămânile treceau și Lydia învăța din ce în ce mai multe cuvinte în limba engleză. Domnul Bennett era foarte mulțumit mai ales de cât de repede învăța.

— Ești o fetiță foarte inteligentă, i-a spus el, mângâind-o pe creștetul capului.

Lydia nu știa prea bine ce însemna cuvântul „inteligentă”, dar înțelegea că era apreciată și îi plăcea când domnul Bennett îi spunea astfel; și domnul Bennett o făcea destul de des.

Însă în această zi răcoroasă de octombrie, Lydia nu se mai simțea inteligentă stând la debarcader și așteptându-și tatăl. De obicei, tata și *Ugly Kate* o așteptau acolo, după școală. Era o zi cu vânt, velele ar fi avut putere să aducă barca în port. Lydia s-a așezat pe bancă și a început să își legene picioarele lovind într-un capăt de frânghie ca să treacă mai repede timpul până când *Ugly Kate* ajungea acolo.

Soarele apunea, foamea îi rodea burtica și începea să fie frig. Tata nu ar fi uitat să vină să o ia după școală, așa că probabil se întâmplase ceva îngrozitor cu *Ugly Kate*.

Nu știa ce să facă. Soarele era tot mai aproape de linia orizontului și bărcile andocau. Marinarii își descărcau echipamentul, își asigurau parâmele și părăseau portul, îndreptându-se către casele lor. Se făcuse târziu și Lydia tremura atât de tare, încât nu mai știa dacă de frig sau de frică. Se gândea că probabil va fi nevoită să petreacă toată noaptea acolo, pe doc.

Nu ar fi fost prima noapte petrecută afară. Când au sosit la Boston, au fost nevoiți să doarmă într-un parc până când tata a cumpărat barca. Le spunea că erau într-o mare aventură.

— Gândiți-vă cât suntem de norocoși că nu dormim într-o casă veche și urât mirositoare, ci într-o catedrală cu tavanul plin de stele, spunea el.

Pe-atunci, Lydia ar fi preferat să locuiască într-o casă veche și urât mirositoare, dar tatăl ei mereu o încredința că dormitul afară, sub stele, era parte din planul său.

— Respiră curatul aer american! spusese el. Doar dormind afară putem face asta, și nu aş vrea să ratăm această experiență pentru nimic în lume!

Lydia a încercat să se bucure de aerul curat, american, stând pe banca din port, însă era prea frig ca să poată respira profund. Era mare diferență între a dormi afară în august și a face asta în octombrie. A găsit o bucată de pânză aproape de capătul debarcaderului și și-a înfășurat-o în jurul umerilor.

Era stupid să își facă griji pentru tatăl ei: doar era cel mai bun marinar din lume. Construisese de unul singur barca pe care trăiseră în Sicilia și reparase *Ugly Kate* cât să poată naviga din nou, deși mama o numea „mormanul plutitor”.

A reușit să ațipească de câteva ori, însă de fiecare dată s-a trezit tresărind din cauza aerului rece care îi pătrundea prin rochiță, căci slăbea strânsoarea peticului de pânză înfășurat pe umerii. Lumina slabă a zorilor începea să însenineze portul și Lydia scruta toate bărcile care pluteau în port, rugându-se ca *Ugly Kate* să fi ajuns acolo peste noapte, fără știrea ei. Tatăl ei ar fi râs și i-ar fi spus cât de prostuță fusese să gândească, chiar și pentru o clipă, că el nu ar fi venit să o ia.

Stătea pe bancă și cerceta debarcaderul cu zeci de bărci care intrau sau ieșeau din port. Atât cât putea vedea, niciuna dintre bărci nu semăna cu *Ugly Kate*.

Lydia se chinuia să înțeleagă cuvintele rostite în jurul ei, însă toți adulții vorbeau atât de repede și nimeni nu avea timp să o ajute să înțeleagă. Domnul Bennett, profesorul ei, era acolo. Erau și doi bărbați în uniforme de polițiști. Alt bărbat purta o ciudată cămașă albă, cu o creștătură în dreptul gulerului, și Lydia a crezut că era cineva de vază.

Auza aceleași cuvinte iar și iar. *Orfelinat* era unul dintre acestea. *Deportare* și *Grecia* erau alte cuvinte pe care cei din jurul ei le tot repetau. Nu știa ce înseamnă *orfelinat*, dar gândea că nu era ceva rău pentru că domnul Bennett părea să fie de acord cu acesta. Se făcuse roșu la față și scuturase puternic din cap atunci când ceilalți rostiseră *deportare*.

Trecuseră cinci zile de când petrecuse noaptea aceea îngrozitoare afară și de când familia nu venise după ea. Știa că tatăl ei nu ar fi abandonat-o niciodată, iar asta însemna că, probabil, *Ugly Kate* se scufundase în mare. Concluzia era că tata, mama și bebe Michael erau morți, dar Lydia nu putea crede așa ceva. Probabil că doar s-au rătăcit și se vor întoarce curând.

Stătuse într-un loc numit mănăstire. Aici cele mai multe femei erau îmbrăcate în negru și, cum nu erau și alți copii, femeile în negru nu știau cum să se poarte cu ea. Cu o zi în urmă, aduseseră la mănăstire un pescar grec pentru a-i traduce Lydiei. Avea uriașe sprâncene cenușii, pielea de pe față îi era tăbăcită și a întrebat-o tot felul de lucruri despre familia ei din Grecia.

— Nu am familie în Grecia, a răspuns ea.

Bărbatul a luat-o în râs.

— Toți cei din Grecia au familie, i-a răspuns el. Familii numeroase. Foarte numeroase. Îți va plăcea în Grecia. Acum spune-mi despre familia ta de acolo și unde locuiesc.

Lydia a încercat să își amintească orice nume de familie pe care tatăl ei l-a rostit vreodată, însă nu își amintea nimic.

— Tata spunea că am fost nevoiți să plecăm din Grecia în mare grabă.

Bărbatul a ridicat una dintre sprâncenele stufoase:

— În mare grabă spui? Și de ce, mă rog?

— Tata spunea că s-a întâmplat așa pentru că mama este turcoaică*.

* Relațiile dintre creștini și conducătorii lor musulmani s-au deteriorat constant mai ales în insula Creta. În anul 1897 a izbucnit primul război greco-turc, conflict cunoscut și sub numele de Războiul de 30 de zile (n.tr.).

— Oh, a spus pescarul cu tristețe, înțelegând totul. Acum este totul clar.

S-a întors către polițistul care stătea în spatele lui și i-a vorbit în engleză. Cuvintele au fost simple și Lydia le-a înțeles.

— Copilul acesta nu are familie, a spus pescarul.

Domnul Bennett părea bucuros că Lydia mergea la orfelinat. Era în cealaltă parte a orașului Boston. Polițistul urma să o ducă acolo și nu s-ar mai fi întors niciodată în școala aceasta minunată, cu bănci solide și ferestre curate. Domnul Bennett s-a aplecat pentru a o privi mai bine, dar ea nu suporta să se uite în ochii lui știind că se despărțeau pentru totdeauna. Domnul Bennett era singura persoană din lume căreia îi mai păsa de ceea ce se întâmpla cu ea, iar acum îl pierdea și pe el. A luat-o de mână și a tras-o ușor spre el.

— Vei fi bine, i-a șoptit rar. Ești o fetiță atât de inteligentă.

Ochii Lydiei s-au umbrat atunci când el i-a spus așa. Nu se simțea deloc inteligentă în momentul acela; se simțea slabă și speriată, și singură. Dar poate că domnul Bennett avea dreptate. Poate că orfelinatul era un loc drăguț unde ea va putea învăța și unde își va găsi o nouă familie. Nu a durat prea mult timp până când Lydia și-a dat seama că nu era nimic frumos în legătură cu orfelinatul Crakken.

1

CINCISPREZECE ANI MAI TÂRZIU, 1891

ȘANTIERUL NAVAL DIN BOSTON

— Se pare că marina rusească tocmai a lansat încă o navă de război, a spus Lydia.

Era greu de spus asta doar privind fotografia neclară, însă nava arăta diferit de cele care apăruseră în ziarele rusești. Lydia s-a ridicat de la biroul ei și a traversat încăperea pentru a-i arăta ziarul și lui Willis, care avea o uluitoare memorie enciclopedică a navelor de război. Spera doar că va fi dornic să o ajute. Ea lucrase în Departamentul de Cercetare al Marinei Statelor Unite pentru mai bine de patru ani, însă Willis tot se enervase că o femeie fusese angajată pentru acest fel de muncă.

Lydia i-a dat lui Willis lupa care să îl ajute să vadă mai bine fotografia.

— Nu știam că rușii au tunuri cu turelă rotativă, dar se pare că dețin unul, a spus ea. Ce părere ai?

Willis Colburn era atât de slab, încât te puteai tăia în pomeții lui ascuțiți. Și-a ridicat ochelarii mai sus pe nas și a studiat fotografia.

— Știi, Lydia, tu ar trebui să fii experta în tot ceea ce ține de ruși, a spus el apăsător.

De fapt, Lydia era expertă în limbile rusă, greacă, turcă, italiană, albaneză și croată. Treaba ei era să studieze jurnalele, rapoartele tehnice și orice alt material care era trimis din zonele sudice ale Europei, pentru a căuta inovații în proiectarea navelor. Când a văzut prima dată anunțul de angajare a unei persoane cu abilități lingvistice și cu bune cunoștințe despre vapoare, aproape că a plutit de fericire. Primii doi ani după părăsirea orfelinatului au fost grei pentru ea: lucrase la fabrica de conserve de pește și împachetase cutii cu macrou sărat până când privirea i se încețoșase. Munca era monotonă și îmbibată de tot felul de miasme, iar la sfârșitul săptămânii, salariul abia îi ajungea ca să achite chiria unei camere dintr-un cămin. Tocmai de aceea era atât de nerăbdătoare să se angajeze în marină. Persoana potrivită postului trebuia să poată citi documente în limbi străine și să înțeleagă evoluțiile din domeniul proiectării navelor.

Lydia își amintea totul despre pânzele, parâmele și tachelajul bărcilor de pescuit, dar atunci când a zărit pentru prima dată în portul militar impresionantele fregate de luptă, s-a gândit dacă nu cumva și-a supraestimat cunoștințele despre nave.

Amiralului Fontaine nu părea să-i pese. Bărbatul de o frumusețe aspră, care părea prea tânăr pentru a avea această funcție, doar a ridicat din umeri.

— Îmi este mult mai ușor să vă explic orice despre navele de război, decât să instruiesc pe cineva în limbi străine, a spus el. Sunteți angajată.

Cine ar fi putut crede? Fetița din Grecia, care a crescut pe bărci de pescuit șubrede și care nu a avut niciodată o pereche de pantofi decentă, era asistenta de încredere a unuia dintre amiralii Marinei Statelor Unite. În fiecare zi, înainte de a ajunge la birou, trecea pe lângă numeroase nave impunătoare, acostate în Portul Marinei. Biroul avea vedere către zona terestră a portului, acolo unde crucișătoarele și navele de război erau aduse pentru revizie și reparații, înainte de a fi iar trimise în luptă.

Lydia știa că munca ei era foarte importantă. După terminarea Războiului Civil* în 1865, finanțarea Marinei Statelor Unite fusese drastic redusă, căci majoritatea resurselor erau îndreptate către efortul militar de expansiune către vest. Erau asigurate doar nevoile de bază ale porturilor interne, guvernul pierzându-și interesul pentru întreținerea flotei. În mijlocul unuia dintre cele mai importante avânturi tehnologice din istorie, Marina Statelor Unite a stagnat în timp ce statele europene cu îndelungată tradiție maritimă au investit masiv în consolidarea vaselor lor, în vapoare cu aburi, în torpile și în artileria cu rază lungă de acțiune.

Congresul american a fost nevoit să acționeze după incidentul** jenant al retragerii Statelor Unite în fața marinei chiliene. A fost creat un departament care să adune informații despre tehnologia navală străină. Reprezentanți ai marinei au fost trimiși în întreaga lume pentru a studia tehnologia construirii navelor. Majoritatea cercetărilor erau făcute oficial, însă unele informații erau adunate clandestin. Ori de câte ori ofițerii găseau materiale tipărite interesante, le trimiteau acasă amiralului Fontaine pentru a fi traduse în limba engleză. În fiecare săptămână Lydia primea teancuri de fragmente decupate din ziare, manuale cu instrucțiuni și jurnale tehnice. Ea traducea, compara și indexa fiecare material.

Observațiile și încercarea de a prinde din urmă marile puteri maritime ale vremii nu erau cele mai bune mijloace de a dobândi

* Războiul Civil American (1861-1865) a fost unul dintre primele războaie industriale (n.tr.).

** „Criza de pe Baltimore” a fost un incident diplomatic care a avut loc între Chile și Statele Unite, după Războiul Civil din Chile din 1891, ca urmare a influenței americane tot mai mari în regiunea Coastei Pacificului din America Latină în anii 1890. A marcat o schimbare dramatică în relațiile dintre Statele Unite și Chile. A fost declanșată de înjunghierea a doi marinari ai Marinei Statelor Unite de pe USS Baltimore în fața barului „True Blue Saloon” din Valparaíso, la 16 octombrie 1891. Guvernul Statelor Unite a cerut să fie prezentate scuze. Chile a încheiat episodul când și-a cerut scuze și a plătit o indemnizație de 75.000 de dolari (n.tr.).

superioritatea navală, dar cel puțin asigurau finanțarea echipei de translatari care lucru chiar lângă biroul amiralului Fontaine.

— Turela acestui tanc seamănă puțin cu cea a tancului folosit de englezi, nu crezi? I-a întrebat Lydia pe Willis, întorcând pagina ziarului pentru a-i arăta și restul articolului. El părea crispat și și-a dus ambele mâini la frunte.

— Lydia, te rog. Foșnetul aceluia ziar pare un cuțit care îmi sfâșie pielea.

Cu o zi în urmă, aroma sucului pe care îl bea ea îl făcuse să se simtă amețit, iar săptămâna trecută se plânsese că greutatea aerului îi provoacă erupții pe piele. Și totuși, ori de câte ori amiralul Fontaine era în camera, Willis părea mereu rezistent ca o capră de munte.

Așa că Lydia și-a coborât tonul vocii, ceea ce uneori îl liniștea, și a încercat din nou:

— Oare acest tanc cu turelă rotativă este asemănător celui pe care îl au și englezii, sau este nou?

— Nu este nicio noutate, i-a răspuns Karl Olavstad de la biroul său din cealaltă parte a camerei. Și norvegienii au avut ceva asemănător acum trei ani.

Karl se ocupa de traducerile din limbile din nordul Europei și Scandinavia, în timp ce tânărul Jacob Frankenberg urmărea evoluțiile din vestul Europei. Willis era istoric naval din Londra și cunoștințele sale despre nave din întreaga lume era inegalabilă. El urmărea evoluția construirii navelor în Marea Britanie și oferea detalii despre materialele pe care i le aducea echipa de translatari.

— Norvegienii l-au copiat de la britanici, a spus Willis cu voce târăgănată. Marina Norvegiei ar zace pe fundul mării dacă nu i-ar copia pe britanici.

Lydia s-a sprijinit cu șoldul de biroul lui Willis, nerăbdătoare să audă ce va răspunde Karl acestei provocări. Când a început să lucreze în Portul Marinei, jocul de replici dintre colegii ei a făcut-o să se simtă confuză și a alarmat-o. Când la orfelinatul Crakken izbucnea cearta între copii, Lydia fugea și se adăpostea în dulapul pentru măhuri. Însă la birou a observat, nu peste mult

timp, că lui Karl și lui Willis le plăcea foarte mult să schimbe vorbe de duh între ei.

— Să sperăm că norvegienii nu vor imita bucătăria englezescă, a spus Karl. Ar muri din cauza monotoniei acesteia: varză fiartă, mazăre fiartă, carne de vită... fiartă.

De la biroul său de lângă fereastra cu vedere către zona interesantă a portului, Jacob a lăsat deoparte ziarul german pe care îl citea și s-a alăturat băătăiei:

— Nu uita limba fiartă, spuse el, mimând că e străbătut de un fior. Singura dată când Willis m-a invitat acasă la el, soția lui a pregătit limbă fiartă cu ceapă murată. Eram în țara asta doar de două săptămâni, dar parcă m-a trimis imediat înapoi acasă, la Salzburg.

Lydia știa că asta nu s-ar fi întâmplat niciodată. Toți cei din birou erau imigranți și toți își înfipseseră rădăcini, adânci ca ale măreților stejari, în pământul fertil din Boston. Oare Lydia era atât de profund fidelă orașului și locului de muncă de la Portul Marinei pentru că până atunci nu avusese niciun loc pe care să-l numească „acasă”? Respectul ei față de amiralul Fontaine avea de-a face, cu siguranță, cu mândria ei de a lucra aici, dar era mai mult de-atât. Portul Marinei era locul plin de viață, de care simțea că aparține, în sfârșit, după anii de teamă și singurătate petrecuți la orfelinat și la fabrica de conserve. Jacob, Karl și chiar și stresantul Willis erau ca o familie pentru ea și prospera în mijlocul prieteniei lor neconvenționale.

— Care este denumirea corectă a acestui tun? I-a întrebat ea pe Willis. Și îmi poți spune dacă este cu tragere automată sau manuală?

Willis și-a ciupit vârful nasului.

— Doar spune-i amiralului că este mitralieră Hotchkiss*, modificată pentru a putea fi folosită pe nave. Informația aceasta va fi suficientă pentru el.

* Mitraliera Hotchkiss, armă cu tragere rapidă, dezvoltată de către Benjamin B. Hotchkiss (1826-1885), la o fabrică din Paris. A fost folosită pentru prima dată de armata franceză, în anul 1896 (n.tr.).

Lydia se agita: nu voia ca rapoartele ei să fie doar suficiente, voia să fie fără cusur. Raportul trebuia să fie gata până la sfârșitul zilei și avea nevoie de sprijinul lui Willis. Ceașca lui de ceai era goală și ea știa cât de mult iubea el aromele Earl Grey*.

— Ce-ar fi să îți pregătesc încă o ceașcă de ceai? l-a întrebat pe Willis. Până fierbe apa, crezi că îmi vei putea pregăti lista navelor britanice și norvegiene dotate cu acest gen de mitralieră Hotchkiss?

— S-a făcut, a aprobat Willis, exact așa cum se așteptase ea că va face.

Biroul era încălzit cu ajutorul unui arzător care funcționa pe bază de cărbune, susținând dependența lui Willis de ceaiul Earl Grey. Lydia a deschis ușa arzătorului și a mai pus câțiva carbuni.

— Te-ai putea relaxa puțin, Lydia, a spus Jacob. Nu fiecare raport trebuie adnotat, comparat și verificat de trei ori. Ne faci pe noi, ceilalți, să arătăm rău. În plus, poate că și amiralul își dorește o fată care să se mai relaxeze din când în când.

Obrajii i s-au aprins. Era a doua oară luna aceasta când Jacob o tachina puțin cam prea mult în legătură cu amiralul Fontaine. Ceea ce era ridicol.

— Jacob, imaginația ta adolescentină o ia razna... din nou.

— Haide, Lydia. Multor fete li s-au aprins călcâiele după amiralul Fontaine, a spus Jacob. Vădov singuratic. Puternic. Indecent de bogat. Jumătate dintre fetele din Boston plâng în pernă după el.

Ea închise ușa arzătorului cu zgomot. Bine, poate că îl admira pe amiral ca pe un erou, dar niciodată nu ar fi glumit cu astfel de fantezii. Ba mai mult, biroul amiralului era exact în spatele ei și, din câte știa, el putea auzi fiecare cuvânt.

— Întâi de toate, spuse ea sobră, eu nu plâng niciodată. Niciodată. Și eu nu pregătesc rapoartele pentru amiral cu mai multă atenție decât o faceți fiecare dintre voi.

* Ceaiul Earl Grey este un amestec de ceai care a fost aromatizat cu adaos de ulei de bergamotă (n.tr.).

Karl nici măcar nu își ridică nasul din ziarul în ale cărui pagini era îngropat, când i se auzi vocea ascuțită:

— Ai învățat albaneza pentru el.

Jacob preluă replica imediat:

— Da, Lydia, ai învățat albaneza pentru el!

Ea strânse din dinți. Nu învățase albaneza pentru amiral; învățase pentru că nimeni altcineva nu știa această limbă și cel mai probabil, dintre toți, ea era cea care o putea învăța cel mai repede. Asta nu însemna că i se aprinseseră călcăiele după amiral și nu putea accepta ca genul acesta de conversații să scape de sub control. A pus apa la fiert și s-a îndreptat către biroul lui Jacob.

— Vă rog, *vă rog* să nu mă mai tachinați în legătură cu acest subiect, a spus ea cu vocea incredibil de serioasă. Voi nu știți cât este de greu pentru o femeie să își găsească un loc de muncă, și orice bârfă mă poate costa serviciul. Puteți înțelege asta?

Jacob păli. Trupul lui slăbănog nu ascundea niciun strop de răutate și nu se gândise niciodată la ce s-ar fi putut întâmpla dacă o tachina.

— În regulă, îmi cer scuze, spuse el, împingându-și ochelarii pe nas în sus. Îmi pare rău dacă am spus ceva, știi tu, prostesc.

Acum Lydia se simțea vinovată pentru că îl certase.

— Niciun om care cunoaște șase limbi străine nu este prost.

L-a împins ușor:

— Prostuțule!

Lydia s-a întors la ceainic și a mai adăugat apă.

— Pregătește o oală întreagă, te rog, a spus Karl. Adonis vine după-amiază și știi cât de urâcios este amiralul după aceste întâlniri.

Mâinile i-au înghețat pe ibric. Nu era niciodată un lucru bun atunci când *bărbatul acela* venea să îl întâlnească pe amiral.

Era vorba despre locotenentul Alexander Banebridge, dar Karl îl poreclise „Adonis” pentru că era ridicol de frumos. Niciunul dintre ei nu înțelegea misterioasele interese pe care el le avea în Portul Marinei, dar după fiecare vizită, amiralul era mereu încruntat și gânditor. Supărăcios, chiar. Fontaine era

faimos pentru temperamentul calm și echilibrat, astfel că oricine îl necăjea îi crea Lydiei suspiciuni, instinctiv.

Lydia bănuia că locotenentul Banebridge putea fi unul dintre reprezentanții trimiși în străinătate, care le transmiteau rapoarte despre navele de peste mări, însă nu putea ști sigur. Bărbatul nu îi adresase niciodată vreun cuvânt. Pur și simplu intra și ieșea din biroul amiralului, lăsând în urmă atmosfera încordată după fiecare vizită.

Lydia nu își permitea să fie îngrijorată din cauza misteriosului vizitator al amiralului. După ce a pus ibricul pe arzător, a deschis cutia cu ceai și a lăsat aroma acestuia să o învăluie. Și dacă ar fi trăit 100 de ani, tot ar fi iubit parfumul delicat al ceaiului Earl Grey. Oare pentru că îi amintea de birou? Pentru prima dată în viața ei avea slujba pe care o iubea și câștiga un salariu decent. Își permitea să locuiască, în siguranță, în propriul apartament: podeaua era solidă, tavanul nu avea scurgeri și adormea fără teama că un copil răutăcios i-ar fura pantofii dacă i-ar da jos din picioare, înainte de a merge la culcare.

Ușa biroului s-a deschis brusc, lovind peretele. Lydia era uimită să-l vadă pe Big John, proprietarul cafenelei de la parterul clădirii în care locuia ea. Era aprins la față și abia mai reușea să tragă aer în plămâni.

— Lydia, ești evacuată, a spus el, cu respirația întretăiată.

Lydia scăpă ceainicul din mâini și frunzele de ceai se împrăștiară pe podea.

— *Cum?*

Întrebarea i-a țâșnit din gâtlee ca un țipăt.

— Tocmai au ajuns muncitorii, a spus el. Au început să îți scoată mobila în stradă. Le-am spus că încă nu te pot evacua, dar au început totuși.

— Nu pot face asta! Am acte în care scrie că pot rămâne. Amiralul Fontaine însuși le-a semnat.

Teamă că și-ar putea pierde casa i-a acaparat gândirea. Era mai mult decât o simplă legătură sentimentală între ea și apartamentul de la etajul 4 al unei clădiri cu nume îndoielnic,

*Laughing Dragon**. Acel apartament era *sanctuarul* ei, prima casă în care se simțise în siguranță, în întreaga ei viață. Trebuia să ajungă acasă imediat.

— Spune-i amiralului ce s-a întâmplat, i-a strigat ea lui Jacob în timp ce ieșea pe ușă și cobora cu zgomot scările biroului, ajungând în stradă.

Și-a ridicat fustele și a luat-o la fugă, ca și cum era viața ei în joc... ceea ce chiar așa era. Din dimineața în care a părăsit orfelinatul, și-a dedicat fiecare oră a vieții ei pentru câștigarea banilor care să îi asigure o locuință sigură. Odată ce a dobândit-o, ar fi luptat cu toate plăgile Egiptului** ca să o păstreze.

* „Dragonul Zâmbitor”, de aici numele cafenelei, în lb. engleză (n.tr.)

** Conform Vechiului Testament, cele zece plăgi ale Egiptului au fost trimise de Iahve, Dumnezeu evreilor, asupra Egiptului pentru a-l convinge pe faraon să-i elibereze pe evrei din sclavie. Faraonul a cedat după cea de-a zecea plagă, în acel moment începând exodul poporului evreu sub conducerea lui Moise (n.tr.).